

hvor hun ingen Statsborgerret har, eller i Danmark, hvor den er tabt? Dette ønsker jeg at spørge den ærede Minister om.

Hvad det andet Tilfælde angaar, at en dansk Kvinde gifter sig med en fremmed Mand her i Danmark, og bliver boende her vel at mærke, kan jeg ikke skønne, at der kan være noget til Hinder for, at hendes Indfødsret hvilede, saa længe hun var gift med den fremmede Mand. Er hun velstillet, har det jo ikke noget at sige — Kvinden har jo ikke særlig store Borgerrettigheder, hun har slet ikke politiske Rettigheder — men er hun fattig, er det haardt, at hun derfor skal sendes til det fremmede Land, og det kunde være, at naar hun kunde faa Lov til at blive boende, vilde hun anstrenge sig saa meget mere, ogsaa for at hendes Børn kunde blive her i Landet, indtil de bleve myndige, naaede 22 Aars Alderen, til hvilket Tidspunkt de saa efter Lovforslagets Bestemmelser havde Indfødsret. Jeg vilde grumme gerne have den Tanke tagen under nøje Overvejelse, om det kunde føre til, at den danske Kvinde fik en noget billigere Behandling, end hun i mine Øjne faar, hvis Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, bliver til Lov.

S. N. Hansen: Naar jeg tager Ordet, et det navnlig, fordi den højtærede Indenrigsminister rettede en Bemærkning særlig mod en af mig i Betænkningen fremsat Øtring. Jeg staar paa samme Standpunkt, som jeg stod paa ved Sagens 1ste Behandling, som var dette, at, hvad vi trænge til at lovgive om, er Ordningen af Statsborgerretsforholdet mellem os og fremmede Lande, og langt mindre om Indfødsretsspørgsmaalet. Jeg tror, at det vil vise sig meget vanskeligt at røre ved dette uden at komme til at gøre Fortræd paa forskellige Punkter, og jeg synes i Virkeligheden ikke, at det er nødvendigt at gøre dette. Men da jeg ikke har kunnet sætte min Betragtning igennem i Udvalget, har jeg ikke stillet noget særligt Forslag i den Retning.

Den ærede Minister gjorde den Bemærkning, at ved det her foreliggende Forslag ville vi dog væsentlig komme i Overensstemmelse baade med Sverige og Norge, og det er denne Øtring, jeg vil tillade mig at gøre en lille Bemærkning til. Jeg skal gøre opmærksom paa med Hensyn til Norge, at i Norge har man vedblivende beholdt Forskellen mellem Indfødsret og Statsborgerret, og med Hensyn til Indfødsrettens Erhvervelse har man ikke rørt ved de Bestemmelser, som vare fælles for Norge og Danmark i Indfødsretsforordningen af 1776. Man har nok ændret noget derved, men ikke paa noget

Hovedpunkt, og derfor har jeg været berettiget til at sige, at i Norge har man i alt Fald for Indfødsrettens Vedkommende beholdt de samme Regler, som vi til Dato have i Danmark, men som vi ville miste ved denne Lov. Men den højtærede Ministers Bemærkning gjaldt ogsaa det, at man i Norge ved Lov af 1888 for Statsborgerrettens Vedkommende havde bragt Regler frem, der væsentlig vare de samme, som nu tænkes indførte her i Landet for Indfødsrettens Vedkommende. Det er ikke saa let straks at følge med disse Ting, som ere lidt vanskelige. Jeg er i det Tilfælde at have liggende for mig den norske Lov om Statsborgerretten, og saa vidt jeg kan se af den, staar det saaledes for mig, at et af de Punkter, jeg fremhævede ved 1ste Behandling, har Norge ikke ordnet paa den Maade, som dette Lovforslag vil ordne det. Det var, som det maaste erindres, dette, at naar en dansk Mand for bestandig forlader Landet og faar Børn i Udlandet, ville disse være danske indfødte. Dette er noget nyt for os, og saa vidt jeg kan se af den norske Lov, gælder det i Norge for Statsborgerrettens Vedkommende, at man taber sin Statsborgerret ved at forlade Landet for bestandig, hvoraf da maa følge, at de saaledes i Udlandet fødte Børn af en saadan Person heller ikke have norsk Statsborgerret. Det har, som sagt, sine Vanskeligheder at sige noget bestemt i saa Henseende, men jeg tror ikke, at den højtærede Minister har Ret til at sige, at ved dette Lovforslags Gennemførelse vil man i en væsentlig Grad komme i Overensstemmelse med Norge enten paa det ene eller det andet Punkt.

Jeg har gjort de Herrer opmærksomme paa tidligere, og, da jeg har faaet Ordet, skal jeg gentage, at det vel er sin Sag at røre ved de Bestemmelser, som vi nu have gældende. Jeg skal da nævne, at ligesom Lovforslaget i det væsentlige, efter hvad jeg har antydet, gaar ud paa at udvide Indfødsretten til Folk, som ellers ikke havde den, saaledes vil det paa den anden Side ogsaa komme til at bevirke, at Folk, som efter de nuværende Forhold have dansk Indfødsret, miste denne Ret. Efter Lovforslaget skal det være saaledes, at naar en dansk Mand, som har Indfødsret, rejser til Udlandet og der faar Statsborgerret, taber han sin danske Indfødsret. Nu have vi det jo saaledes — det er anordnet ved Loven af 1871 — at saa hviler hans danske Indfødsret; kommer han siden tilbage til Landet, vaagner den op igen. Dette Forhold vil ophøre. Tager en god dansk Mand hestra til Sverige og derovre faar Statsborgerret, „medborgerlig